

zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 176 II a), 179 tr. zák. a uznal oba obžalované vinnými zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., jehož se dopustil tím, že v listopadu 1920 v B. věc kradenou, a to sedm stuček kretonu (plátna) na sebe převedli a prošantročili, při čemž jim z hodnoty věci a z příběhu bylo povědomo, že byla krádež spáchána způsobem takovým, který ji činí zločinem, a při čemž věci, jež na sebe převedli a prošantročili, převyšovaly hodnotu dvou set korun.

D ů v o d y:

Odůvodněna jest stížnost Rudolfa N-a pokud uplatňuje zmatek čís. 10 Šu 281 tr. ř., poněvadž neprávem skutek stěžovatelův kvalifikován byl jako zločin krádeže, kdežto ve skutečnosti opodstatňuje trestný čin jiný, dle mínění stížnosti zatajení nálezu. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaní pustili se za neznámým zlodějem, jenž kreton z držení dráhy odcizil, v tom úmyslu, by mu onen kreton odňali a pro svůj užitek upotřebili. Neznámý tento zloděj, byv obžalovanými v polích dostižen, uprchl, zanechav na místě zboží, dráze odcizené. Zboží to nebylo již v držení dráhy, protože z něho neznámým zlodějem bylo odňato. Zboží to nebylo však v době, kdy obžalovaní se ho zmocnili, ani již v držení neznámého zloděje, jelikož tento, zanechav je na místě a uprchnuv, držení jeho se vzdal. Nebylo tu proto již v Šu 171 tr. zák. předpokládaného odnětí cizí věci z držení a bez přivolení osoby jiné. Jelikož však obžalovaní dle zjištění rozsudku ovšem věděli, že věci, jež po útěku neznámého zloděje si přivlastnili a později prošantročili, jsou věci dráze ukradené, spočívá v jednání jejich podílnictví na krádeži dle Šu 185 tr. zák., a to dle Šu 186 a) i b) tr. zák. podílnictví zločinné. Při správném posouzení věci měli proto býti obžalovaní uznáni vinnými nikoli zločinem krádeže, nýbrž mírnějším trestem ohroženým zločinem podílnictví na krádeži. V tomto rozsahu bylo zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa N-a vyhověti, a ježto jsou tu podmínky Šu 290 tr. ř. i ohledně spoluobžalovaného Michala J-a, bylo rozsudek celý zrušiti jako zmatečný a ve věci nalézti jak se stalo.

Čís. 1327.

Pro rozlišení, zda jde o krádež dříví v lese či o pouhý lesní pych, nepřichází v úvahu pokleslá kupní síla peněz, nýbrž rozhoduje druh a jakost dřeva, jeho určení a způsob, jakým je lze zužitkovati.

(Rozh. ze dne 29. října 1923, Kr. II 349/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 17. března 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem nedokonané krádeže ve smyslu §§ 8 a 460 tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že čin obžalovaného, který se dle rozsudku pokusil odci-

ziti tři smrčky v ceně 6 Kč, nezakládá skutkové podstaty přestupku nedokonané krádeže, kterou v něm shledal nalézací soud, nýbrž je pouhým lesním pychem vzhledem k tomu, že předválečné ceně 6 K odpovídá asi 50 h, před válkou však že byly lesní krádeže dříví v ceně pod 2 K stíhány jako lesní pych úřadem politickým. Zmateční stížnost dovolává se toho, že řadou zákonů, tak jmenovitě ze dne 22. prosince 1921 čís 471 sb. z. a n., dostalo se výhod devalvace také těm, kdož odsouzeni byli pro činy trestné, a míní, že by bylo nespravedlivým, ba protimyslným, aby této výhody účastní byli zločinci, by však odpírána byla těm, kdož se, jako obžalovaný, provinili způsobem zcela nepatrným. Zmateční stížnost je neodůvodněna. Především má stížnost mylně za to, že v předválečné době byly jako lesní pych stíhány veškeré krádeže dříví v ceně pod 2 K. Je sice pravda, že zásadně byly krádeže na lesním majetku vůbec pojímány jako pouhý pych tehdy, byly-li spáchány na věcech ceny poměrně nepatrné. Určitá hranice cenová mezi krádeží a lesním pychem nebyla však stanovena ani zákonem ani jiným nějakým předpisem ani jí neustálila trestní praxe, nebyla jí zejména částka 2 K, uvedená ve zmateční stížnosti, a nezbylo než řešiti otázku, o níž jde, od případu k případu. Pro rozhodnutí, zda jde zejména při lesním dříví o krádež či o pouhý pych, není ostatně výhradně směrodatnou jen jeho cena, nýbrž také jeho druh a jakost, jeho určení a způsob, jakým je lze užívat. Možno vším právem říci, že jako dříví, jehož bezprávné přivlastnění si jest pouhým pychem, přicházejí v úvahu po výtce jen ony druhy dříví které jsou uvedeny pod čís. 1. Šu 60 lesního zákona ze dne 3. prosince 1852 čís. 250 ř. z. (klestí, roští, suchary a pod.). Mezi ně zcela nepochybně nenáleží čerstvě rostoucí stromy a stromky, o jaké se jedná v tomto případě a jaké dle rozsudkového zjištění v počtu tří v úmyslu je odciziti uřezal obžalovaný. Stromky ty ocenil svědek lesní správce Josef J. na 6 Kč, teprve při hlavním přelíčení. Obžaloba kladla naproti tomu obžalovanému, jak se uvádí i v rozhodovacích důvodech rozsudkových, za vinu krádež dříví v ceně 30 Kč. Je patrné, že tímto dřívím míněny jsou rovněž jen ony tři stromky, které svědek v řízení přípravném odhadl na 30 Kč. Lze pak bezpečně za to míti, že, označil-li svědek, dle svého povolání zajisté odborný znalec dříví a jeho cen, při hlavním přelíčení cenu smrčků penízem, rovnajícím se pouhé pětině ceny, jím dříve uvedené, neučinil tak bez příčiny, je naopak na snadě závěr, že tak učinil právě se zřetelem na poměry, jichž se v dalším dovolává zmateční stížnost, a ve snaze, by svůj odhad uvedl v soulad se známým jemu poklesem vnitřní hodnoty peněz, přivoděným válečnými a poválečnými poměry. Tím stávají se však ony další úvahy zmateční stížnosti vlastně bezpředmětnými. Tomu je tak zejména, pokud se stížnost na oporu svého hlediska dovolává zákona ze dne 22. prosince 1921 čís. 471 sb. z. a n., správně Opatření Stálého výboru Národního shromáždění ze dne 4. srpna 1920 čís. 480 sb. z. a n., platného v době trestného činu obžalovaného, dne 1. června 1921; stačí tudíž pouze dodat, že, omezil-li zákonodárce své opatření pouze na zločiny a neučinil-li výhod jeho účastnými také pachatele přestupků, měl k tomu zajisté závažný důvod; úvahy zmateční stížnosti však nemění ničeho na skutečnosti, že pro obor trestního práva přestupkového zůstaly dotyčné zákonné předpisy v platnosti nezměněné, že tudíž i rozhodování o otázce, zda jde v kon-

kretním případě o krádež, či o pynch, řídí se i nadále směrnicemi v tom ohledu dříve zachovanými

Čís. 1328.

Vyskytly-li se za řízení přestupkového pŕtahy souběžného přečinu a okresní soud, nedbav předpisu řu 450 tr. ř., neučinil oznámení státnímu zástupci, nýbrž o přestupku jednal a rozhodl, není odňato státnímu zástupci právo, stíhati samostatně přečin, jenž byl okresním soudem ponechán stranou. K působnosti funkcionáře státního zastupitelství nenáleží činiti výhradu ve smyslu řu 263 tr. ř.

(Rozh. ze dne 31. října 1923, Kr I 703/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Chebu ze dne 8. dubna 1922, pokud jím byli obžalovaní Karel W. a Albert S. dle řu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin dle řu 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 č. 568 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozsoudil. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Stíhání a potrestání Karla W-a pro přečin ř 11 čís. 4 zákona o válečné lichvě není, jak jeho odvod mylně uplatňuje, dle druhého odstavce řu 263 tr. ř. vyloučeno tím, že si veřejný obžalobce při hlavním přelíčení, konaném proti němu pro přestupek dle řu 7 čís. 1 zákona o válečné lichvě u okresního soudu v Mar. Lázních nevyhradil, správně že mu rozsudkem tohoto soudu ze dne 10. září 1921 nebylo vyhrazeno samostatné stíhání W-a pro přečin řu 11 čís. 4 lichevního zákona, ač v řízení před okresním soudem objevily se pŕtahy tohoto přečinu. Výhrada předpokládá návrh oprávněného obžalobce. Tím jest při trestných činech, jež se stíhají obžalobou veřejnou, státního zástupce (viz první odstavec řu 263 tr. ř.). Působnost funkcionářů státního zastupitelství obmezuje se na přestupky (ř 448 tr. ř., řř 87, 101 prováděcího nařízení k tr. ř., nařízení bývalého ministerstva spravedlnosti ve Vídni ze dne 8. listopadu 1878 čís. 15474). Funkcionáři nejsou tedy obžalobcem, pokud jde o zločiny a přečiny. Pro nedostatek návrhu ovšem ani soudem výhrada vyslovena býti nemohla. Než okresní soud nebyl k vyslovené výhradě ani oprávněn. Jak jest okresnímu soudu předejít v případě, má-li za to, že není příslušným, protože tu je zločin anebo přečin, stanoví ř 450 tr. ř. Nepříslušným byl okresní soud v Mar. Lázních netoliko pro řízení o přečinu dle řu 11 čís. 4, nýbrž po rozumu řu 56 tr. ř. též pro sbíhající se s tímto přečinem přestupek řu 7 čís. 1 lichevního zákona. Že okresní soud, nešetřiv předpisu řu 450 tr. ř., věc státnímu zástupci neoznámil, ale přes svou nepříslušnost o přestupku jednal a rozhodl, neubralo státnímu zástupci právo, stíhati samostatně přečin, jenž okresním soudem byl ponechán stranou. Pro zvláštní předpis řu 450 tr. ř. nelze, pokud jde o zločin anebo přečin při hlavním přelíčení okresního